Alexandru Tomescu, un altfel de portret

(Daniela Caraman Fotea, 18 mai 2009)

Cel mai tînăr solist concertist permanent al formațiilor muzicale Radio a încheiat aseară 17 mai, la Ateneu un turneu prestigios, desfășurat sub logo-ul Stradivarius pentru România. Este soarta dramatică a personajelor scenei, care urcă pe podium indiferent de tragismul stării de spirit personale pe care o traversează. Mă refer la dispariția în urmă cu cîteva zile a lui Adrian Tomescu, pianistul, pedagogul cu renume, tatăl lui **Alexandru Tomescu**.

Cariera lui Alexandru Tomescu are jaloane prețioase încă din timpul articulării ei; dar, nu o prezentare de curriculum intenționez, ci proiecția personalității complexe a muzicianului – din câteva unghiuri inedite. Talentul său, asupra căruia nu e cazul să mai insist, se însoțește special și nu foarte obișnuit, cu generozitatea: încă din momentele primelor acumulări materiale datorate concertelor, turneelor, a avut gesturi umanitare care s-au dovedit a fi o permanență: de la 15 ani prin donațiile către școala în care s-a format, ca o întoarcere – sensibilă – a mulțumirii.

Alexandru Tomescu este o vedetă în adevăratul cuprins al sintagmei, lipsit însă de excentricități menite doar să atragă atenția: este înțelegător, concesiv: stând de vorbă cu el în pauza unui concert al Orchestrei Naționale Radio la Viena, în timpul căruia s-a aplaudat frenetic între părțile lucrării concertante, și întrebându-l dacă nu a fost deranjat, mi-a spus că nu, și era chiar sincer. El considera că cei în cauză, evident fără pregătire muzicală, au fost entuziasmați de prestația lui și au găsit de cuviință să se manifeste.

Alexandru Tomescu este un non-conformist, are idei și este deschis experimentelor. Este creator de brand: prin tripleta Romanian Piano Trio, inițiat alături de Horia Mihail și Răzvan Suma, a adus tinerime în sălile de concert, prezentându-se într-o vestimentație apropiată vârstelor tinere, creînd astfel – o, cât de simplu! – o punte între generațiile altfel, poate, refractare la intrarea într-un spațiu întru-câtva puțin ademenitor, chiar inhibant...

Pe urmele unui celebru confrate, americanul Joshua Bell, Alexandru Tomescu a încercat și el o experiență neobișnuită: nu de mult, la o oră matinală s-a așezat în stația de metrou de la Piața Victoriei și a cântat la vioară, timp de 30 de minute! Stradivarius la metrou!! Senzațional, nu? A adunat 3,3 milioane de lei vechi! care evident au luat calea donațiilor. La ce s-a gândit? văzând ce sumă s-a adunat (peste ceea ce reușise Joshua Bell la metroul din Washington – 32 dolari), crede că cei care au dat banii, au făcut-o și din vinovăția de a nu fi acordat mai mult timp muzicii...

Alexandru Tomescu înseamnă mult pentru nație și în afara țării: în timpul unui concert al Orchestrei Naționale Radio la Bruxelles, un specialist în domeniul transmisiilor muzicale – maestru de sunet, entuziasmat de actul artistic al tînărului solist, al colegilor lui simfoniști, exclama: „Vive la Roumanie!”. Nu acestea sunt starea de spirit, câștigul în spiritualitate, demonstrațiile valorice dorite de noi toți?

Alexandru Tomescu se gândește însă mult la compatrioți: a explicat turneul despre care vorbeam la începutul comentariului, repet sub logo-ul Stradivarius pentru România, astfel, citez: „am primit vioara Stradivarius pentru 5 ani: ea aparține însă României; ea nu trebuie să stea în raft; fiecare, sau cât mai mulți au dreptul să o audă măcar o dată!...”. Alături de Horia Mihail, a cântat în 15

orașe – Brașov, Pitești, Sighișoara, Reghin, Cluj Napoca, Oradea, Sibiu, Constanța, tot onorariul adunat în turneu fiind destinat campaniei umanitare urmărind strângerea de fonduri pentru asociația nevăzătorilor, cu scopul ridicării unui centru de reabilitare, de recalificare pentru nevăzători, atât de apropiați sunetului, iată și de cel select muzical, datorită lui Alexandru Tomescu, în devenire, poate, o figură iconică a Radioului.